Початок такий.

Ти прокидаєшся від шепоту сонця крізь листя дерев прямо за вікнами. Світло непевне, слабке та тьмяне по краях. Світанок ще долущує шкірку ночі. Проте світла достатньо, щоб ти перекотилася лицем до стіни, поскрипуючи матрацом. Перекочуючись, якусь хвилю ти дезорієнтована, якусь мить не знаєш, де перебуваєш. Так часом буває після глибокого сну без сновидінь. Тимчасова амнезія. Ти дивишся на смужки на соснових дошках стіни, відчуваєш залишки диму ватри у волоссі та ясно усвідомлюєш, де ти.

Табір «Соловей».

Ти заплющуєш очі й намагаєшся знову провалитися в сон, силкуючись не зважати на звуки природи, що долинають знадвору. Це різкий і розладнаний шум: створіння ночі борються зі створіннями дня. Ти вихоплюєш дзумкотіння комах, щебет птахів, останній примарний клич самотньої гагари, що ковзає озером.

Надвірний гамір тимчасово маскує тишу в приміщенні. Аж тоді тріскотіння дятла лунко затихає, і за цю мить мовчанки ти усвідомлюєш, наскільки справді тихо. Що єдиний звук, якого ти свідома, — рівний вдих-видих твого важкого зі сну дихання.

Твої очі різко розплющуються, ти підхоплюєшся, щоб розчути щось іще — бодай щось, — що долинало б із будиночка.

Нічого.

Дятел заходиться знову, і його наполегливий стукіт відвертає тебе від стіни, змушуючи поглянути на решту приміщення. Воно мале. Простору вистачає на два двоповерхові ліжка, столик із ліхтарем на ньому та чотири пеканові тумбочки при дверях для речей. Принаймні достатньо мале, щоб ти могла визначити, що воно порожнє, — а так і є.

Ти переводиш погляд на ліжко навпроти. Верхнє охайно застелене, ковдра заправлена. Нижнє — навпаки: ковдра зібгана клубком і лежить на чомусь купою.

Дивишся на годинник у передсвітанковому світлі. Кілька хвилин по п'ятій. Майже година до підйому. Усвідомлення приносить хвилю паніки, що розходиться під шкірою, колюче й неприємно.

У твоїй голові зринають сценарії надзвичайних ситуацій. Раптова хвороба. Терміновий дзвінок із дому. Ти навіть намагаєшся пояснити собі, що, можливо, дівчата мусили поїхати так швидко, що не стали тебе будити. Чи, може, вони пробували, та не змогли тебе розторсати. Або розторсали, та ти вже забула.

Ти стаєш навпочіпки перед тумбочками при вході, кожна з яких порізана іменами попередніх учасниць, і відчиняєш їх навстіж, всі, крім своєї. Всередині кожної оббитої оксамитом шафки напхом напхано одягу, журналів і табірного приладдя. У двох із них — вимкнені мобільні телефони, що днями лежали без діла.

Лише одна з них взяла телефон.

Ти не маєш жодної гадки, що б це могло означати.

Перше — і єдине — логічне місце, куди б ти гадала, пішли дівчата — це вбиральня, збитий з кедра прямокутник за хатинками, розміщений прямо на межі лісу. Може, одній із них захотілося в туалет, а решта пішли з нею. Так уже бувало раніше. Ти й сама ходила в такі виправи. Тримаючись гурту, шпортаючись на стежці, освітленій єдиним, спільним ліхтариком.

Проте бездоганно заправлене ліжко свідчить про сплановану відсутність. Відсутність тривалу. Або, гірше, що ніхто в цьому ліжку минулої ночі й не спав.

Утім, ти таки відчиняєш двері й неспокійно ступаєш надвір. Ранок сивий і холодний, із тих, в які ти обхоплюєш себе руками дорогою до вбиральні. Всередині ти перевіряєш кожну кабінку й душову. Усі вони порожні. Стіни душової сухі. Як і умивальники.

Вийшовши, зупиняєшся на півдорозі між убиральнею та хатками, витягуєш голову, силкуючись вловити ознаки дівчат поміж всього дзижчання, щебетання та м'якого хляпання води на березі озера за п'ятдесят метрів.

Нічого.

Сам табір увесь цілковито беззвучний.

На твої плечі звалюється відчуття покинутості, і на якусь мить ти задумуєшся, чи не міг увесь табір знятися, лишивши одну тебе.

У твоїй голові розгортаються дедалі жахливіші сценарії. Як хатинки порожніють у шаленім, тривожнім поспіху. А ти все просипаєш.

Рушаєш до хатинок, мовчки їх обходиш, намагаєшся вловити звуки життя. Всього хатинок десять, охайною сіткою вони вкривають ділянку вирубаного лісу. Ти огинаєш їх, цілковито усвідомлюючи, який сміховинний маєш вигляд. Одягнена в самий лише відкритий топ і пару боксерок, до босих ніг поналипали соснова глиця й крихта зі стежки.

Кожна хатинка називається на честь дерева. Твоя — це Дерен. Сусідня — Клен. Ти дивишся на ім'я кожної, намагаючись вгадати, до якої могли би приблукати дівчата. Уявляєш експромтну ночівлю. Починаєш заглядати у шибки й прочиняти незачинені двері, визираючи поміж двоповерхових рядів сплячих дівчат зайвих. В одній із хатин — Синій сосні — будиш дівчину. Вона сідає на нижньому ліжку зі здушеним зойком.

— Вибач, — шепочеш, перш ніж зачинити двері. — Вибач, вибач.

Ідеш на інший кінець табору, де зазвичай від світання до смерку не вщухає рух. Зараз, однак, ще досвітня пора, і понад обрієм тільки займається тоненька блідо-рожева смужка. Єдиний рух зараз — це твоя хода до масивної їдальні. Десь за годину з будівлі долинатимуть запахи кави й підгорілого бекону. Та наразі нема ні ароматів їжі, ні звуків.

Смикаєш двері. Зачинено.

Коли притискаєш лице до шибки, бачиш лише темне приміщення; стільці досі стоять перевернутими на довгих столах. Так само і художня майстерня поруч.

Зачинена.

Темна.

Цього разу позирк у вікно відкриває півколо мольбертів із незакінченими полотнами з учорашнього уроку. Ти працювала над натюрмортом. Ваза дикоцвітів із мискою помаранчів. Тепер ти не можеш позбутися враження, що ця робота залишиться незавершеною, квіти — навічно недомальовані, миска — назавжди без фруктів.

Ти задкуєш від будівлі, повільно розвертаєшся, роздумуєш над наступним кроком. Праворуч від тебе — гравієвий з'їзд, що веде від табору, через ліс, до траси. Ти рушаєш у протилежному напрямку, прямо до середини табору, де наприкінці кругового з'їзду височіє велетенська дерев'яна будівля.

Садиба.

Місце, де ти найменше розраховувала б знайти дівчат.

Це масивна будівля-покруч. Радше маєток, ніж будиночок. Постійне нагадування учасницям про їхні власні убогі житла. Зараз тут тихо. І темно. Світанок, що займається все ясніше за нею, кидає тінь на фасад будинку, і ти заледве можеш розрізнити ґратчасті вікна, бутову основу, червоні двері.

Частина тебе хоче кинутися до дверей і гатити в них, доки Френні не відчинить. Вона має

знати, що троє дівчат зникло. Зрештою, вона директорка табору. Дівчата — її відповідальність.

Ти опираєшся, бо є ймовірність, що ти помиляєшся. Що ти пропустила якесь важливе місце, де дівчата могли зачаїтися, наче йдеться про хованки. А ще річ у тому, що ти не хочеш нічого говорити Френні без нагальної потреби.

Ти вже раз її розчарувала. Ти не хочеш, щоб це повторилося.

Ти мало не повертаєшся до спорожнілого Дерену, доки щось за Садибою не привертає твою увагу. Плямка оранжевого світла прямо за схилом заднього двору.

Небо, відбите у Північному озері.

«Будь ласка, будьте там, — думаєш ти. — Будь ласка, будьте в безпеці. Будь ласка, дайте вас знайти».

Дівчат там, звісно ж, немає. Немає раціонального пояснення, чого б вони там були. Це здається кошмаром. З тих, яких ти боїшся найдуже, заплющуючи очі вночі. От тільки цей кошмар справдився.

Можливо, тому ти не спиняєшся, дійшовши до краю озера. Ти йдеш далі, у саму воду, ступаючи ногами по глевкому коріння. Невдовзі вода сягає твоїх литок. Коли починаєш дрижати, не можеш зрозуміти, чи це від холоднечі озера, чи від страху, що охопив тебе, ще відтоді, як ти глянула на годинник.

Ти повертаєшся у воді, роззираючись навколо. За тобою — Садиба, її задній бік, що виходить до озера, яскраво освітлений світанком, шибки сяють рожевим. Берег тягнеться далеко в обидва боки, на позір нескінченна лінія скелястого надбережжя та похилених дерев. Ти кидаєш свій погляд подалі, на великий обшир озера. Вода майже дзеркально-гладенька, її поверхня відбиває хмари, що поволі набігають, та розбризки все тьмяніших зірок. Вона глибока, навіть під час посухи, що опустила рівень води, лишивши майже півметрову смугу висохлої на сонці ріні уздовж берега.

Все ясніше небо дозволяє побачити протилежний бік, хоч це поки й лише темний штрих, ледь помітний в імлі. Все це: табір, озеро, навколишній ліс — приватна власність, родові володіння Френні, що передавалися з покоління в покоління.

Стільки води. Стільки землі.

Стільки місця, щоб зникнути.

Дівчата могли бути будь-де. Ось що ти усвідомлюєш, стоячи у воді, дрижачи все сильніше. Вони тут. Десь. І на те, щоб їх знайти, можуть знадобитися дні. Або тижні. Є ймовірність, що їх ніколи не знайдуть.

Здогад надто жахливий, щоб про нього думати, попри те, що це єдина річ, про яку ти можеш думати. Ти уявляєш, як вони бредуть десь гущавиною, розгублені та заблукалі, думаючи, чи мох на деревах справді показує північ. Ти уявляєш їх голодних, наляканих і тремтячих. Бачиш їх під водою, як грузнуть у мул, марно намагаючись виборсатися на поверхню.

Ти уявляєш це все й починаєш кричати.